

Poštnina plačana v gotovini.

Priloga Novin.

Cena številki 1 Din.

Marijin list

**Štev. 6.
29. letnik
8. junij 1933.**

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejtjuje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **KLEKL JOŽEF**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Strnad.) Cena za sküpen naslov letno 12 Din — na posameznoga 15 Din — v inozemstvo 40 Din, — z Novinami 100 Din. — K Marijinomi listi dobijo naročniki brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga i knižico »Priprava na srečno smrt«, v inozemstvo pa dobijo še brezplačno »Marijin ograçek«. Za naročnike se služi letno več jezero svetih meš.

Vredništvo i uprava M. Lista: Črensovci, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Dari

Na Dom sv. Franciška v Črensovcih so darivali v Dinaraj:

Najdeno 10, renda od njive za † Plej Jožefa đovico za l. 1932 400, Kotnjek Marko, V. Polana, v zahvalo, ka stvar ostala, 10, N., da bi se ležej navčila francoščine. Beltinci, 5, Farkaš Franc, Hotiza, prosi za zdravje, 10, Plej Kata i Žižek Kata dobile na senji v Črensovcih 110.25, Božidar Sever, upraviteo bolnice v Kovini, 300, Čurič Treza, Trnje, v zahvalo, ka stvar ostala, 5, Matjašec Matjaš, Lipa hš. 95, v zahvalo, ka stvar ostala, 10, N. Črensovci, 10.— Oča sirot, povrni vsem obilno! Odbor.

Pošta.

Lorenčak Marija, Mestinje. Z lanskimi pesami je i letošnji M. List plačani. Čebular Janez, Zagaj. Lani vam je ostalo 5 Din od naročnine letos in letošnja ste v celoti plačali. Kam naj obrnemo višek?

Po Mencigar Franci iz D. Slaveč smo sprejeli 25 Din i že tüdi objavili za Dom sv. Franciška. Te dar je poslala Mencigar Neža v zahvalo, ka je dobila zdravje od vseh betegov.

Zahvala vsem, ki so nam poslali pozdrave k Jožefovomi, za vüzem all za Marijin list voščili kakšo reč, da ga priporočijo, se toplo zahvalimo. Marija naj vam bo za vso lübezen plačnica.

VSEM! Tiskarna potrebüje za delavce i papir peneze. Do konca juna mora vsaki plačati polovico naročnine, do konca jula pa celo. Ki ne more s penezl, naj da obvezo širiteli, ka plača z zrnjom po dnevnoj cenl. Papir se mora naprej plačati, poštnina i tiskarna pa proti. Mariji, njenoj časti je te dug, ne odlašajte ž njim.

CERKVENI GLASI

Kap med predgov. Med postnimi predgami je bilo v cerkvaj v taljanskom varaši Neapoli dosta lüdi posebno pa v cerkvi sv. Marije Milostne. Plivanoš Salvatore Magro je stopo na predganico i začao gučati. Pa že pri prvih rečaj je mrtev vküp spadno. — Ne vemo võre i dneva!

Najveķše orgole. V Vatikani (v Rimi) delajo najveķše orgole na sveti. Postavlene bodo v dvorani Gregora VII. Blagoslovitvi bodo prisotni (navzoči) vsi kardinali i zastopniki držav pri papi. Papa pa bodo poslušali koncert na radijo.

Sveto leto. Nikdar se v 600 letaj, kaka je ustanova svetoga leta, ne zgodilo, do bi eden papa odpro dveri, štere je sam zazidao pri prejšnjem svetom leti. To se je pa letos zgodilo. Sv. oča Pij XI. so naimre že 1925. leta otvorili sv. leto i odprli svetoletne dveri, letos so pa to znova napravili v spomin 1900 letnice Kristušove smrti. Tak so dozdej edini papa, ki bi odsluščavali dvakrat sveto leto. — Sv. leto 1925. nam je šče v spomini. Tüdi od nas so bili romarje v Rimi (iz naše krajine 26). Tisto leto je bila v Rimi velika misijonska razstava. Sv. Oča so proglasili več novih svecov, tak sv. Petra Kanizija i Terezijo Deteta Jezuša. — Če ne mremo iti v Rim, pa na drügi način obsluščavlimo sv. leto. Najbolše bo tak, da bomo spoznali Kristušovo trpljenje in ga ne bomo z grehom žalili!

1100 letnica krščanstva na Slovaškom. Svetiva brata Ciril i Metod sta apoštola Slovaške; tü sta širila sv. vero. Letos bodo meli v Nitri, starom püspekijskom varaši, velke slavnosti, ka je bila tam pred 1100 leti postavljena prva cerkev.

Novi svetniki. V tom sv. leti bo več proglašenj za svetnike. Med njimi bo tüdi ustanoviteo salezijanske družbe blaženi Janez Don Bosko i med blažene bo spisana Laburé Kata, šteroj je Bl. D. Marija izročila svetinjico nevtepenoga poprietja.

Dobra kniga: Dnesdén, gda vera med katoličani tak peša, se püspekijsko vodstvo posebno dosta briga, kak bi se poživilo versko življenje i čütenje med verniki. Skoro iz vseh cerkev je preminolo nad vse lepo sküpnó spevanje, s šterim so vsi: moški i ženske, dečki i dekle i ešče celo deca — čistili Boga. Srca vsej so se v pesmi združila v samo edno gorečo prošnjo, ki je prikipila iz srca i bila namenjena našemi Stvoriteli. — Pesem je zdrüžila vse vernike, kak so bratje združeni po svojem oči. — Tak je bilo med prvimi krščeniķi. Če pa mi sebe pogledamo, vidimo, da je sküpnó čütenje med nami katoličani — vmrlo. Zato nega tüdi sküpne pesmi! Jako daleč smo od Kristušovoga navuka, ki pravi, da si moremo biti bratje po dühi, po mišljenji i po krščanskóm življenji — z ednov rečjov vsi moramo biti edno. Celo tak velko sovraštvo i odürjavanje je med nami, da nas niti Kristuš v molitvi nemre združiti, ar smo iz src vrgli lübezen do bližnjega.

Da se pravo krščansko življenje poživi i da verniki postanejo bole dovzetni za bratsko lübezen, nam slovenskiva püspeka priporočata sküpnó cerkveno spevanje. Vsa cerkev naj spevle! Zato sta mariborski i ljubljanski ordinarijat dala tiskati knigo: »Cerkvena Ijudska pesmarica«, v šteroj so same poznane pesmi: mešne, za večernice, Marijine itd. Kniga ma 104 pesmi. Košta pa samo 3 Din.- Dobi se v tiskarni sv. Cirila v Maribori. Što je šče meti, naj se obrne na Uredništvo Mar. lista. — Vsem priporočamo!

Sveťa Terezija Deteta Jezušä

Vseli me tolaži miseo, ali ne bo dober Bog, ki zgüblenomi sini z nevmornim smilenjom odpüšča, pravičen tüdi do mene, ki sem ostala vsikdar pri njem? — Priti s praznimi rokami pred sodbo božo, je edino sredstvo, ki nam sodbo prihrani.

Pri düšah, ki se popunoma izročijo smilenoj lübezni i se trüdiyo, da bi njenim navdihom sledile, je Jezuš takrekoč slepi i ne zna računati. Bole rečeno, računa s tem, da jih očisti v ognji lübezni. Zavüpanje mora rasti sorazmerno v našov slabostjov.«

Najlübši svetniki so njej bili oni, ki so si nebesa takrekoč vkradli. N. pr.: nedužna deca i desni razbojnik. Veliki svetniki so si jih s svojimi deli zaslüžili. Terezika pa je štela nasledüvati tate i si nebesa prisvojiti z jalnostjov lübezni .

Svoje detinsko zavüpanje vtemelüje: »Ne zato, ar sem bila obvarvana smrtnoga greha, sem se na krilih zavüpanja i lübezni zdignola k Bogi. Prav tak bi zavüpala, če bi mela na vesti vse hüdobije sveta. S skešanim srcem bi se paščila Jezuš i v naroče. Vem, kak srčno lübi zgublenoga sina. Poznam reči, ki jih je govorio Samarjanki. — Niedna stvar me ne more opläšiti, ar znam, kak naj presojam božo lübezen i smilenje. Nebroj grehov bi trenutno zginolo kak kaplica, strošena v plamen.

Nikdar nejsmo preveč zavüplivi do lübega Boga, ki je tak mogočen i tako smilen. Toliko prejmemo, koliko zavüpamo.«

Na viški lübezni.

Leta 1895. je Terezika prejela veliko milost spoznanja, kak jako je Jezuš žejen naše lübezni. Nekega dne je občüdiivala velikodüšnost svetnikov, ki so se božoj pravičnosti ponüdili v žrtev i prosili Gospoda, naj njim naloži kazni, ki jih zaslüžijo grešniki. Občüdiivala jih je, a nikak ne čütila nagnenja, da bi je nasledüivala. Te je vzkliknola: »O dober vučiteo! Ali naj samo tvojoj božoj pravičnosti ponüdimo žrtev? Ali jih tvoja vsmilena lübezen ne potrebüje še vnogo bole? — O moj Bog! — Ali naj tvoja zavržena lübezen ostane skrita? — Zdi se mi, da bi s plamenom svojega srca hitro povžio düše, ki bi se tvojoj lübezni ponüdile v žrtev. O Jezuš! Naj bom jaz tvoja srečna žrtev! Povžij me v ognji svoje lübezni!«-

9. junija 1895 se je z dovolenjom predstojnikov s sledečov molitevjav zročila smilenoj Lübezni:

»O moj Bog — presveto Trojstvo! Iskreno želem, da bi te lübila i bi tüdi drügim to lübezen razodela; da bi delüivala za povišanje sv. Cerkve z reševanjem düš na zemlji i trpečih düš v očiščilišči. Rada bi tvojo volo spunjavalä na najpopunejši način pa dosegnola ono povelicanje, ki si mi ga pripravo v nebesaj.

MARIJIN LIST

XXIX. letnik

Štev. 6.

Junij 1933.

To prečtite i dajte vsem vašim znancom prečteti!!

Tistim, ki ljubijo Blaženo Devico Marijo, svojo nebesko mater!

Najvekši kinč Slovenske Krajine je njena lübezen do Jezušove Matere i te lübezen do nje. Obojo lübezen, Marijino do nas i našo do Marije glasi njeni i naš list »Marijin List«, šteroga nam je ona, mati sprosila, nam svojoj dečici, ki smo vroče želeli te dar.

Leta 1930. okt. 26. smo z genlivov pobožnostjov zaključili 25 letnico Marijinoga darü, Marijinoga Lista, pri šteroj je bilo šestjezero svetih prečiščavanj, desetjezero lüdi je pa v najslabšem vremeni pokazalo i trdno posvedočilo svojo živo vero do Boga i gorečo lübezen do Marije, gda se zbralo na zahvalno procesijo. Na konci procesije je podeljen blagoslov z Najsvetejšim desetjezero vernikom na trgi cerkvenom v Črensovcih. Pred Najsvetejšim je pokleknolo v vodo i blato tih desetjezero i glasno molilo sledečo posvetilno molitev: »**Marija, dobra nebeska mati, prosi za nas, ka smo popunoma tvoji za tvojega Jezušä pod podobov krüha tü skritoga. V te namen nam obdrži Marijin List!**« Tak se je glasila posvetilna molitev, k šteroj se je pridružila pesem »O Marija, ne zapüsti nas!« Po njej je pa dober Jezuš blagoslovo izpod podobe krüha svoje Matere dečico, ki jo je k njemi pripela, blagoslovo i poslühno, naj rod za rodom v Slov. Krajini bo Marijin i po njej njegov, Jezušov.

Draga Marijina dečica! Bog nam je dao to miloščo, ka smo lejko vsi Marijini i po njej njegovi. Dao nam je to miloščo po Marijinom Listi. Te je Marijina roka. To roko Marijino, Marijin List je blagoslovo v te namen, di bi nas pelao k Mariji, ona pa potem k njemi, k Bogi. Velika miloščo! Velika dobrota! Velika lübezen! Veliko smilenje! Ne zavržimo toga darü! Ne odbijmo Marijine vtegnjene roke: Marijinoga Lista! Vsaka katoličanska družina i samostojna oseba Slovenske Krajine si ga mora naročiti iz zahvalnosti za stalno! Do smrti!

Marija si zasluži to za svojo dobroto, mi pa smo dužni njej za njo s tem biti zahvalni.

Ki lübi, ne pozna zadržkov! Ki lübi svojo nebesko mater, premaga vse poteškoče: siromaštvo, nesrečo, protigučanje, sovraštvo i dragevole darüje letno 12 Din njej, materi nebeskoj za širjenje njene časti. Na mesec zmore vsaka sirota en dinar; če ga nema, si ga sprosi. Ki toga nešče dati Mariji, ne spuni žele Kristušovoga namestnika, sv. Oče, da bi si naročili i širili dobre liste. Za teh 12 dinarov dobi vsaka düša mesečno **Marijin List** i na konci leta **Kalendar Srca Jezušovoga**. Pa tüdi drügo čtenje z njima brezplačno, gda prilike dovolijo, letos že »**Glasnik Najsv. Srca**.« Zato vas drage katoličanske düše Slovenske Krajine s trdnim zavüponjom prosim, spunite, ne mojo, nego Marijino želo: podpišite i dajte i od drüгих podpisati listek, šteri je priložen k tomi Marijinomi Listi pa ga pošlite potom širitelov ali gospodov dühovnikov k podpisanomi. Ki ne bio letos naročnik M. L. dobi od 1. jula naprej vse številke iplača 6 Din za njega. Poštne od Kalendara pa plača 2 Din, to je sküпно 8 Din. Mariji naj vas vodi po toj sveti poti! Vsi bodite glasniki njene slave, vsi širitelje njeni, vse širitelice njene, ki jo lübite.

V vsaki Marijin List denemo dva listeka, ednoga za naročnika, drügoga za novoga naročnika, šteroga naj stari naročnik spravi. Z podpisom postanemo stalni naročniki do smrti i deležni več jezerih svetih meš. V dokaz naročitve vsaki dobi ešče letos edno podobico. Hodimo vsi k Mariji, da nas vse pripela po Marijinom Listi k Ježuši!

Črensovci, 24. maja, 1. 1933., na god Marije Pomočnice.

Klekl Jožef

vp. pleb., vrednik M. Lista

Naročim si Marijin List.

Naročim si Marijin List ...
Do smrti bom ga čteo ...;
Po njem ostanem v düši čist,
Postanem pun koš včeo:
Obletao bodem rožice
Marijin'ga srca,
Naj nosijo perotice
Medü najslajšega.
V jesen pa pride Mamika,
V jesen: gda pride smrt,
Mi vzeme med za Ježuša.
— Kak sladko bo mi vmret!

Srčen.

Kak se glasi dosmrtna naročitev Marijinoga Lista, ki jo naročniki podpišejo i pošlejo na vredništvo v Črensovce:

Marija, moja dobra nebeska mati!

Podpisano dete tvoje, ki se bori na grešnoj zemli z velikimi duševnimi i telovnimi poteškočami, te zove v njih na pomoč. Pomagaj mi! Pomagaj vsaj svojoj trpečoj i blodnoj deci! Trpimo grozno po celom sveti! Malogda je trpela tvoja deca teliko, kak zdaj trpi, ar je hūdobija do nebe zrasla; zato je tak bridka boža šiba. Pomagaj nam! Vūpam se, ka nam boš pomagala, ar nas lūbiš za Bogom najbole. Vekša je tvoja lūbezen kak naša nevola i hūdobija, vekša kak neba i zemla. Tvoja prošnja je vsegamogoča pred Bogom. Vūpam se, ka nam boš pomagala vu vseh duševnih i telovnih potrebčinaj! Vūpam se, ka nas boš čuvala greha i drugih nesreč! Vūpam se, ka nas boš vodila po poti lūbezni i k Jezuši pripelala vu večno domovino. Vūpam se v rešitvi iz težkih nevol po tebi, Mati smilenosti, ar zahvalnoga srca nikdar ne odbiješ. Jaz pa ščem biti i sam tvoje zahvalno dete. Za tvoj velikī dar, za Marijin List, šteroga si nam dala v krepko duševno pomoč ob 50 letnici verske istine od tvoje nevtopenoga poprijetja i ga občuvala skoz 25 let, pa nam pošilala po njem mnogo gorečih dūhovnikov i redovnikov, se ti s tem zahvalim, ka z denešnjim dnevom postanem njegov stalen, dosmrtni naročnik, plačnik i priporočnik. Mamika moja, vūpam se, ka te gene ta moja zahvalnost i nam boš pomagala, ar si ti zahvalnoga deteta prošnje ešče nikdar ne zavrgla.

Na god Marije Pomočnice, 24. maja l. 1933.

Občina ..... Ime .....
..... hš. ....
..... dosmrtni naročnik Mar. Lista.

Spomin na dvajsetpeletnico Marijinoga Lista.

Pontifikalna sveta meša.

Leta 1930 okt. 26., gda se je završavala slovesnost 25 letnice nam dragoga M. Lista, se je ob prvim služila v čresovskoj cerkvi odtistimao kak stoji, pontifikalna sv. meša. Mogoče je ta meša sploj prva v celoj Slovenskoj Krajini. Ka je to pontifikalna sveta meša? Pontifex je latinska reč i pomeni višejnjega dūhovnika. Pontifikalna sveta meša je zato tista, štero služi višejnji dūhovnik. Takši je pa pūšpek ali opat, ki ma pūšpekovo čast. Te pravili, ve smo pa že večkrat bili pri pū-

špekovoj meši, gda je ferma pri nas. Istina, bili ste pri püšpekovoj meši, ali ta je vseli bila tiha, ne pa slovesna. Samo slovesna sveta meša višesnjega dühovnika se zove za pontifikalno sveto mešo. Pri toj sv. meši je poseben sedež postavljeni v cerkvi pod nebov za višesnjega dühovnika i njegove dvorjenike, šterih je 11: en voditeo (ceremonar), dva pomočnika (dijakon i subdijakon), dva dvorjenika pri pranju rok (lotora), dva za kadilo i kadilnico (thurifera), eden, ki knigo drži mešnikj (libri-fer), eden ki ma püšpekovo palico (pastoralefer) i eden, ki plašček prestira na naroče pri sedenji (gremifer) i eden ki mitro ali kapo devle gor i jemle doli (mitrofer). Z mešnikom vred jih je 12. Takša sv. meša je bila v Črensovcih gori ime-nüvani den. Slovesno smo stopili k altari i se zahvalili Mariji, ar nam je poklonila v Marijinom Listi neprecenljivo veliki dar. Slüžili so pa to slovesno pontifikalno sveto mešo mil. g. opat trapistov iz Rajhenburgag **Epalle Placid**. Pobožen francoski redovnik so z toplim srcom prišli k nam v Slovensko Krajino i podignoli z pontifikalnov svetov mešov sijaj naše lepe zahvalne Marijine slovesnosti i to kronali z pobožnov procesijov, štero so vodili i v šteroj so nosili Najsvetejše. S tem so nas tüdi nazadnje blagoslovi. Redovni sin sv. Bernarda so z velikov radostjov prišla k nam, ar se njim je nüdila prilika povišati čast nebeske matere, — čast Bl. D. Marije. Gda se g. opati na

Veliki oltar v Čresovskoj cerkvi ob priliki 25 letnice Marijínoga Lista, pri šterom se je slüžila pontifikalna sv. meša.

tom mesti tudi toplo zahvalimo za izkazano dobroto, jih lepo prosimo, naj v svoji tihoj blaženosti dovršijo svojo lübezen do nas s tem, ka sprosijo naši Marijinomi Listi milost, ka de vsikdar pravi i vsikdar močnejši glasnik Marijine dike, ka de nas vse pelao k njej, mamiki, po njoj pa k Jezuši. I gda s popolnim zavüpanjom na poslušanje zročimo to svojo skromno prošnjo velikomi sini sv. Bernarda, njemi obečamo, da bomo ostali verni Marijinomi Listi i njegovim navukom. Znamo, da vekše zahvale njemi neje mogoče dati, ar vekše žele nema. Marija vam povrni, g. opat, sladki trüd!

Najvekši kinč katoličanov.

Dominus vobiscum.

Po končanoj glorijski küšne dühovnik oltar. K lüstvi se obrné i z odprtimi rokami pravi: Dominus vobiscum (Gospod z vami); nato odgovori dvorjenik v iméni vsega lüstva: Et kum spiritu tuo (I s tvojim dühom). Za tem ide mešnik na pravi kraj, razprostré roki, se proti križi obrne pa pravi: Oremus (molimo). Nato z zdignjenimi rokami moli molitev, ki se vsikdar konča z ednim besedilom, na štero dvorjenik odgovori: Amen. To je molitev Cerkve, ki se zove prošnja.

Poblíže si poglednimo, ka nam pomenita reč: Dominus vobiscum — Gospod z vami. Stari, častitlivi i pogosti pozdrav Cerkve je to. Že v staroj zavezi je v rabi. V Rutinoj knigi čtém: »Boz pride na pole k žnjecom i je pozdravi: Gospod bodi z vami.« Žnjeci so odgovorili: »Naj Te blagoslovi Gospod.« — Kda je nadangeo Gabriel prišeo k Devici Mariji, je pravo: »Bodi pozdravljena, puna milosti, Gospod je s teбом!« — Na prvi pogled nam je jasno, odkod je te pozdrav. Lüstvo izvoljenoga naroda se je tak pozdravljalo.

Cerkev je naskori sprijala te pozdrav v sv. mešo i njemi dala globokejši pomen: **Gospod z vami — I s tvojim dühom.** Reč, Gospod, pomeni največkrat Kristuša. Cerkev žele, da je **Kristuš z nami, v nas i da z nami prebiva.** Spomnimo se tü na svetopisemsko proroküvanje proroka Izaija: Ovo, Divica bo poprijela i rodila sina i njegovo ime bo Emanuel, to je **Gospod z nami.** Nikdar smo ešče ne čüli, da bi se Zveličiteo zvao: Emanuel. Zagvišno je to ne bilo ime Gospoda, nego je prorok šteo s tem povedati, da bo **Kristuš v nas prebivao po milosti.** **Mi pa bomo po Kristuši odküpleni i deca boža postanemo.** S tem mešnik šče povedati: **Krščeniki, bodite boža deca, v srci nosite Kristuša i postajajte vsikdar bole njegovi.**

Odgovor na pozdrav je: Et kum spiritu tuo — i s tvojim dühom. Ka se to pravi: I s tvojim dühom? Dühovniki odgovorimo: **Gospod, bodi tüdi s teov, prebivaj tüdi v tvojoj düši.** Vendar polaga Cerkev v tevi reči ešče poseben pomen. Ona pod tem odgovorom razmi oblast posvečüvanja, ki je dühovniki od Sv. Düha podarjena. Zato smeta samo dühovnik i diakon pozdraviti lüstvo z : Dominus vobiskum; nižiši klerik ali pa svecki človik to nesmi, ar njemi nemremo odgovoriti: I s tvojim dühom, ki ga je od Sv. Düha ne prijae po posebnom posvečenji.

Pazimo tüdi na oponašanje dühovnikovo pri tom pozdravi. Oltar küšne. Razmimo že, zakaj to včini. Oltar pomeni Kristuša. Od Kristuša pride vsa milost odküpljenja. Dühovnik prime teda po küši od Kristuša moč milosti; nato se obrne k lüstvi z razprostrtimi rokami i tak pove: Dominus vobiskum. **Od Kristuša prijeto milost najmre šče z odprtimi rokami sipati vsem vernikom.** Ali povejmo ešče bouše: **Dühovnik prime od oltara samoga Kristuša po küši i ga potom pozdrava lüstvi zroči.**

Če vse to premislimo, spoznamo, zakaj dühovnik izgovarja te reči i lepo z rokami pokaže, kak daroviten je Kristuš, da nam z odprtimi rokami milost deli, v kelko je naše srce vredno i sprejemljivo za Kristušovo dobroto.

V sv. meši se »Dominus vobiskum« osemkrat ponovi i vsakikrat šče Cerkev lüstvi povedati: Vi krščeniki, pazite zdaj, nekaj važnoga se bo za vas zgodilo: Kristuš vam milošče ponüja. Cerkev opomeni, da bi verniki pri meši sodelüvali.

Pot h katoličanskoj Materi Cerkvi.

Jezus živi istinsko v sv. hoštiji.

Baronica Agneza Herman, roj. v Betbergix, je živila v svojo protestantovskoj veri čista zadovolno. »Čiduže bole rada sem mela svojo cerkev«, je pisala. Počütila sem se čisto zadovolno. Bila sem ponosna na to, da živim v veri velkoga Lütera i sem šče niti ne slütila, kak me bođe Bog ednok obogato.« V tistom časi je v mesti München-i večkrat zahajala k dobrim katoličanskim družinam i se z njimi pogučavala. Tüdi od vere. Začnola je premišlavati od svoje vere. Večkrat se njoj je vidilo, ka ne de vse tak istina, kak si je ona dozday mislila. Pa na spreobrnenje je šče ne mislila. Lübila je svojo vero i se je čista zadovolno počütila v njoj.

A nekši dogodek jo je pripelao v pravo cerkev. Sama je ne znala, zakaj se tak zadovoljno počiti v protestantovski veri. Vzrok je bio te, da je dosta toga vervalala, ka naša vera vči. Tak je vervalala od oltarskoga svestva ravno tak, kak mi. Že od svoje mladosti je z velkov pobožnostjov i lübeznoščov hodila v cerkev i molila Boga i Odküpitela Jezušä Kristušä. Z veselim srcom i z močnov verov je vervalala v navzočnost Jezušovo v sv. obhajili. Naednok pa pride nepričaküivana sprememba.

Njena hči se je večkrat pogučavala s svojim stričekom. Te je bio tüdi protestantovske vere, pa malo inačiše, kak njena mati. Ednok pride hčerka od stričeka domo i začne pripovidavati materi: »Znate ka«, je pravila, »striček so pravili, ka je sveto prečiščavanje samo spomin na Jezušä. Tak so se oni v šoli včili. To je prej ne istina, da bi se krüh spremeno v istinsko telo Jezušä Kristušä. Katoličanska cerkev vči krivo vero. Pri posvetitvi se krüh ne spremeni i tüdi vino ne. Či prej pop pri meši ne spije vsega posvečenoga vina s keliha, tisto te spije pobirač (cerkovnik) poudne pri obedi.«

Tak so Agnezovoj hčerki njeni striček pripovedavali. Kda je Agneza to čüla, njoj je tak bilo, kak či bi njoj što srce presmekno. Sama je pisala: »Ka, da sv. hoštija ne bi bila pravo telo i sv. krv ne bi bila na križi prelejana Kristušova krv? Te nam je naš pastor lagao? V svetom pismi stoji jasno i razločno napisano in sveto pismo je od samoga Lütera prestavleno na nemški jezik. (Lüter je svojim vernikom latinsko sveto pismo na nemški jezik prestavo). V svetom pismi tak čtem: »To je moje telo, to je moja krv ...«

V tistom časi pride k Agnezi iz Indije mladi protestantski misijonar, šteromi je pri včenjej Agneza z podporami pomagala do pastorskoga stana. Prišeo je na počitnice v München. Kak je prišeo k Agnezi, je bilo prvo, ka ga je pitala, kak je s sv. obhajilom. On njoj je odgovoro, da je to žmetno razložiti. A zgodi se pa, da posvečeno vino pije tüdi pobirač; pa toga on ne dela. A s strogoga bogoslovnoga stališča nemremo nikaj proti tomi praviti. To pa zavolo toga ne, ar je samo v tistom hipi Jezuš v sv. obhajili navzoči, kda Ga zavživlemo. Tak je pripovidavao mladi misijonar Agnezi.

»Te je posvetitev vina i krüha nepotrebna; ar če v veri živlemo Jezušovo telo, te je zadosta, či samo enostavno jemo. Posvetitev je pa nepotrebna.«

»Ah«, njoj je misijonar odgovoro, »brez posvetitve nega Tela Jezušovoga.«

»Te se pa li **potom posvetitve** spremeni krüh i vino v Je-
zušovo Telo i krv. Pastor drži sv. Hoštijo v rokaj i pravi: To
je istinsko Telo našega Gospoda Jezusa Kristuša. Či je to, ka
ostane od prečiščavanja, ne več Telo i Krv Gospoda, liki samo
navaden krüh i navadno vino, te mora biti tü eden hip, v šte-
rom božanstvo stopi iz posvečenij darov. Kda i gde je tisti hip.
Če ga ne najdete, te je i ostane v posvečenoj hoštiji Telo Go-
spodovo. To nam že pamet tak pravi.«

»Katoličani tak včijo, ka ostane v posvečenoj hoštiji Telo
Gospodovo«, njoj je on odgovoro.

»Do toga tüdi pamet pride, či čtemo sv. pismo«, pravi
Agneza. »V tak važnoj reči si pa človek nesmi svoje lastno
mnenje napraviti, tü nesmi biti nejasnost. To se mora raz-
ločno včiti. Boži Zveličar je za to v istini preskrbo. Njegova
reč je čisto razločna i jasna: **To je moje Telo**«, ne pravi: v
tom ali onom hipi ... liki pravi: »To je moje Telo.« Nieden
človek si ne vüpa zatrjavati: »v tom hipi, megnenji pa nega
več Božanstva v sv. hoštiji.«

Baronica Agneza je šče pastori pravila:

»Od vsega toga bom razmišlala. In če pridem do toga pre-
pričanja, da si mi ti in drügi pastori lagali in ne istine od Oltar-
skoga svestva včili, te več ne bom mogla ostati v toj protestant-
skoj veri. Morala bom iti ta, gde bom najšla svojega Gospoda,
šteri je obečao, da ostane med nami do konca dni.«

Po skrma se je začnola Agnoza včiti od navukov naše vere.
Tak, ka je njeni mož ne znao. Med tem časom je jako goreče
molila. V kratkom časi je bila pripravljena za prestop. Ne je
štela več odlašati s svojim prestopom v našo vero. Pa prišla
je težka ovira. Njeni mož njoj je toga ne šteo dovoliti. Zapreto
njoj je, da se včasi loči od nje, či prestopi v katoličansko vero.
Ne si je znala kaj. Žalostna je bila in dosta je trpela. Zavüpala
je, ka njoj Bog spuni njeno tak gorečo želo. I ne se je znje
spozabo Bog. Spunila se njoj žela. Leta 1899. je bila sprejeta
v našo vero. Njeni mož je ne znao za to. Dokeč je mož živo,
njemi je ona z nikšim znakom ne kazala na to, ka je prestopila
v našo vero. Moži je v njegovom velkom betégi z velkov lübe-
znoščov in požrtvovalnoščov dvorila, dokeč je ne smrt pretrgala
zakonske vezi, štere so bile dostakrat jako žmetne.

Zdaj je bila prosta. Veselje i radost njoj je vsela s srce
Želela si je, da bi mela jezero jezikov in jezero vüst, da bi mogla
Bogi se zadosta zahvaliti z vso neizmerno srečo, s šterov jo je
obdélo. Molila i prosila je za vse tiste, ki blodijo po tminaj
drügij ver: »naj bi spoznali vso lépoto svete Cerkve«, vso srečo

tistoga, šteri v istini z vsem srcom i vsov voljov živi po navukaj edne, prave vere.

Šla je v benediktinski klošter i bila jako goreča redovnica. Vmrla je pred devetnajstimi letami, 22. februara 1914.

Ja, predragi! Jezuš Kristuš v istini živi med nami. On, Gospod nebes i zemle čaka na tebe, ubogoga grešnika, v malom tabernakuli. Čaka na tebe, da bi prišeo k Njemi po dare, štere ma samo on na sveti. Dao bi je rad vsakomi, ki bi k Njemi prišeo i proso za nje. Če maš te Njegove dare, **si naj-srečnejši človek na sveti! Brez njih pa najnesrečnejši!** Če verješ ali ne, a istina je. I nazadnje more vsakši človek to priznati, potrditi. Kakši so pa Njegovi dari? **Mir srca, šteroga ti svet nemre dati, to je srečo, zadovolnost i lübezen, pravo lübezen;** pa šče već ti davle! **Samoga sebe!** Bog sebe davle nevolnomi grešniki! Nezaslišana radost!

Pa, ali ti je Jezuš-Bog v istino vse to? Zamisli se i preišči, ka ti je Boži Brat-Jezuš bio v dózdajšnjom življenji?! I trdno skleni, da ti bo odzdaj naprej tvoje vse, kak je bio Agnezi, od štere smo zdaj čteli — vse. Bila je srečna in tüdi ti boš! Ali ščeš?

Prošnja mladine do novomešnika, ki se je za njega prečistila.

Novomešnik, mili naš rojak,
Kristušov si postao zdaj vojak!
Vroče prosi te mladina:
Tvoja lübav najo bima
Naše düše i je vodi
Po Mariji k Sini, Bogi.

Novomešnik, mili naš rojak,
Kristušov si postao zdaj vojak!
Dika si nam, radost fare,
Čast vnožine velke zbrane,
V prvoj meši vsem nam sprosi:
Da mo v žitki, smrti, boži.

Novomešnik, mili naš rojak,
Kristušov si postao zdaj vojak!
Mi vrstniki i vrstnice
Z tvoje fare i vesnice,
Smo sprejeli dnes za tebe,
Da si sveti, krüh iz nebe.

Z dóma.

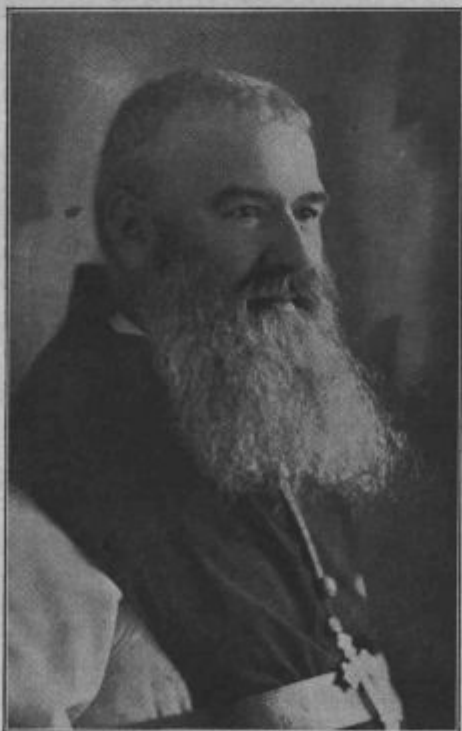
Že od negda so morali naši ljudje delati drugim, sami pa so sirmaško živeli. Bouši i vekši deo zemlé našega kraja je bila grofovstva, gosposka. Na njüva imanja so hodili naši stari dedeki delat, da so si telko zaslužili, ka so živeli. Grofovje so po sveti lehkomiselnó in brezskrbno zapravljali s težkimi kmečkimi žuli zaslužene penezé. Čast izjemam, ki neso tak delali, nego našemi narodi tüdi pomagali. Slabo so živeli naši očanci in zato so šli po sveti za krühom.

Pa ali je kakši kraj na zemli, kama ne bi šli naši ljudje delat? Inda sveta so hodili v Avstrijo, Nemčijo, na Vogrsko, v Slavonijo, prek morja v »novi kraj«: Severno in Jüžno Ameriko, tüdi v Avstralijo. V letaj po bojni (1918) so jako šli v Argentinijo in Brazilijo, a najbole v Nemčijo in Francijo. Naš človek vsigdar — tüjinski rob. Svoje mlade sile in moči je potrošo za druge po sveti, najbole po fabrikaj. Na stare dni pa se je vračao domo, da se malo spočije. Kelko ji je pa takši bilo, ki so se nikdar ne vrnili. Njüva deca so pozabila na naš jezik, pozabila, odked so prišli njüvi starši, dedeki. Zdaj so Amerikanci, Nemci, Francozi.

Ali bi mogoé što zračunati, kelko našij ljudi je odišlo po sveti? Nevem. A dosta, jako dosta bi jih bilo. Tej so bili nekda vsi naši, a zdaj? Žalostno. Ali smo se kda zmislili na nje? Ali smo kaj za to skrbeli, da so občüvali svojo slovensko čüutenje, šče več, da so občüvali svojo vero, svoje najdrakše, ka njim je njüva mati vcepila v srce. Kelkokrat se je že zgodilo i se šče godi, da je naš mladi veren človek v tüjini ne več hodo v cerkev, ne je več molo in — ka je najbole žalostno — začno razvüzdano živeti. Ka njemi je pomagalo, či si je spravo nikelko zemelskoga bogastva, a svoje najvekse — nebesko — bogastvo pa je zapravo. Če je vera ne trdna i globoka, jako hitro v tüjini með nevernimi i slabimi ljudmi ovejne. Vera je tak kak lepa roža. Trbej jo polevati, rositi i njoj davati hrano. Brez hrane je šče nišče ne živo. Tüdi düša nemre brez nje živeti. Hrana za düšo — kak vsi znamo je nebeska — **Bog sam** v presv. obhajili. Düšna hrana je molitev, sveta meša, dobra dela. Ali naši ljudje skrbijo v tüjini za svoje düše? Kak rado se godi, da ne dosta ali pa nikaj. Ka praviš na to, dragi čtevec teh vrstic? Ka si misliš pri tom, draga čtevká? Ali si se ti v istini brigao za to, da je tvoje dete šlo z trdnov verov v svet? Ali tüdi zdaj skrbiš za düšo tvojega deteta, ki je že mogoče začnólo hoditi po slabij potaj? Ali se pa veselíš samo toga, da ti pa pošle si ali hči dolare, franke, marke, dinare, a za drugo se pa ne brigaš?

Resno premisli vsa ta pitanja i odgovori na nje. Samo zmisli si na to, kak žmeten odgovor boš davao, davala Bogi, če se je po tvojoj krivdi tvoje lastno dete pogübilo. Tvoja sveta dužnost je, ka se brigaš tüdi za düšno življenje onoga, ki je v tüjini

Tüjina je mačeha. Čeravno je njeni krüh bole obilen kak naš, a je bridki, jako bridki. Ve me razmite. Domači kraj je li domači, lepi. Zato se tüdi tak težko ločijo naši lüdje od doma, od starišov, bratov i sestre v tüjino. Ali si že vido i gledao tiste zadnje hipe na postaji, kda je segno sin, hči mogoče zadnjokrat v roko svojemi oči, materi, bratom i sestram? Skuze si vido v njüvij očaj i med jokom so naročale matere svojim najdragšim na zemli svoje zadnje tanače i žele. Žalostno je slovo i kda človek vse to gleda, se more sam jokati. A šče vekša žalost stisne srce, kda se zmisliš na to, kakše de življenje vsej tej mladij lüdi. Kakše de njüvo düšno življenje

Mil. g. opat trapistov Epalle Placid iz Rajhenburga, ki so ob 25 letnici Marijin. Lista služilil l. 1930. okt. 26. pontifikalno sv. mešo v Črensovcih.

za par mesecov. Mogoče že žalostno, jako žalostno. Če bi človek pogledno globoko v njüva srca, bi se šče bole jokao ...

Kelko našij lüdi je že tujina pokvarila. Spravili so si mogoče dosta, lepo zidino in dobro zemlo. Pa kelko ji je takšij? V njüvij düšaj pa je podrtija. Ja če bi občüvali i globoko v srce zapisali to, ka so našim v tujino odhajajočim matere priporočale, kda so si zadnjokrat v roke segnoli: »Boga se boj!« »Moli rad!« »Boga se ne spozabi!« »Te se tüdi tebe ne bo!« »Vrli boj, pa piši, piši.« Če bi se na te reči vsakši den samo ednok zmislili! Z dosta vekšim veseljem bi prihajali domo k svojim dragim. Kelko ji pride domo tak nedužnij, čistij, kak so šli zdomi?

Vsi tej, ki odhajajo, so naši so naše krvi. Zato je velki greh, pozabiti na nje.

Jako lepa je ta navada, da ništerni naši lüdi ide k spovedi i k sv. obhajili prle kak odidejo v mrzlo tujino. Na to ne bi smeo nišče pozabiti. Šče lepše pa je, če domači ne pozabijo i porinejo svojemi sini, svojo hčeri v »kufer« **molitveno knigo i sv. čislo**. To dvoje bi naj bilo vsakomi sveto vezalje in spomin na domači kraj. Kda bi šteri molo v nedelo pri sv. meši iz molitvene knige ali čisla, naj bi se vsikdar zmislilo na to: ali bi bili moj oča i mati zađovolni z menov, či bi znal vse to: ali bi ka sam te tjeden včino, po kakšij potaj sam hodo. Na molitev ne pozabiti, ne domači pa ne tisti, ki je v tujini. Li moliti eden za drugoga. Ve je za dobroga stariša to najvekše veselje, či se njemi dete nepokvarjeno vrne s tujine. Molitev bo močna vez med vsemi našimi lüdm.

Pa to je ne zadosta. Tüdi naša reč more priti med naše izseljence. Kakše veselje je, či dobi šteri zdomi kakše pismo. Na to nesmimo pozabiti. S pismami stariš dosta dobroga napravi za svojega sina, hčer. A sveta dužnost starišov je, da skrbijo tüdi za düšno življenje tistoga, ki je ne doma? Kak naj stariš to svojo dužnost spuni? **S tem, da njemi poskrbi za dobro čtenje**. Človek je takši navadno, kakši je njegov pajdaš. Zato pa poskrbimo našim dragim v tujini dobre pajdaše — dobro čtenje, v našoj reči natiskano. Starišje, naročite svojoj deci v tujini **Marijin list in Novine**. Tüdi za nje se to dvoje tiska, pa še posebno. S kakšim veseljom čtejo naši lüdje tam prek meje posebno **Marijin list**. Te njim davle močno podporo v njüvom düšnom življenji. Si že kda mislo na to?

Najlepša molitev sveto Čislo.

»Ki je svetoga Dūha pošlao.«

Predragi naš Gospod Jezuš! Ne si nas šteo same nijati po svojem vnebohodi. Poslao si nam Tolažnika, Svetoga Dūha. Potolažo si apoštote, vūžgao njihova srca, da so zagorela s takšim ognjom, da so vse segrevali s toplotov svojega srca, kama so prišli. Ta toplina je bila lūbezen. Z njov so razširjavali i sejali bože istine pa navuke. lūbeznijov so je škropili, da so zrasle dišeče rože krščanskij čednostij i rodile sladki sad požrtvovalnih dejanj lūbezni do bližnjega.

Bog-Tolažnik, ti si potolažo mantrnike in svetnike, njim položo v vūsta reči, šterim se čūdi svet. Sveti Dūh je vodo našo Cerkev skoz vso dozdašnjo njeno pot srečno i občuvao jo jo telko in telkokrat. I vodo de jo šče naprej do konca sveta.

Ti, ki razsvetljuješ srca, pridi i razsvetli tiudi naša, da do se vsigdar odločila za to, ka je tebi najdrakše, najlūbše. Vči nas prave lūbezni do Boga, do bližnjega i do nas samij. Razsvetli nam pamet, da bomo vsigdar spoznali pravo; naj naša vola spozna vsigdar to, ka je dobro za naše dūše. Najbole pa Te prosimo, daj nam lūbezen, tisto božo lūbezen med nami, po šteroj do nas mogli spoznati vsi, ki tvojiy navukov ne marajo, da smo mi deca, srečna deca Boga samoga i da je Jezuš Kristuš naš mogočni Brat.

Daj nam trdno vero, močno zavūpanje i gorečo lūbezen. Amen.

Oča naš!

Vsakši dober katoličan moli večkrat na den ali bar ednok Gospodovo molitev: Oča naš. Liki pri velkoj raztresenosti i v skrbljivosti za svetne stvari, malokda zmislji, da bi premišlavo globoke misli, ki se v Oča naši zapopadnjene. Stavimo se zato za par minut pri rečaj: **Svéti se Ime tvoje!**«

Ar smo deca boža, se spodobi i je naša dužnost, da najprvle mislimo na to, kak bi počastili nebeskoga Očo. Njemi najmre ide najvekša lūbezen. Sam v sebi je tak popolen, da je vreden vse lūbezni. Vse, ka mamó mi, mamó od Njega. Zato ga moramo v prvoj vrsti počastiti, nato se zahvaliti na prejeti daraj i potom toga Ga prositi, da nam nadale pomaga.

Reč »Ime tvoje« znamenūje telko kak Boga samoga. V tom pomeni se piše bože ime vnožkrat v sveti knjigaj. Prvle kak je Kristuš šo v trpljenje i smrt, je etak molo: »Razodeo sam tvoje ime lūdem, štere si mi dao od sveta ... I razodeo

sem tvoje ime i njim ga bom ešče razodevao, da de lübezen, s šterov se mene lübo, v njij, i jes v njij (Jan 17, 6—26).

Že v vsakdenešnji šoli smo se včili iz katekizmuša, zakaj volo smo na sveti? Zato smo na sveti, da Boga spoznamo, Ga častimo, lübimo, spunjavamo Njegovo sveto volo i se tak večno zveličamo. Naš cio je najprvle čest boža i potom pa naše večno blaženstvo. Iskati moramo najprvle božo čast. Dostakrat pa se zgodi, da iščemo vse drügo kak pa to. Vnogokrat nam je Bog, kak bi povedao deveta briga. Za vse drügo se hitrej brigamo, kak pa za Boga. Tak so nam vsakdenešnje potrebšćine več kak Bog. Takše ravnanje je pogibelno. Či bomo tak naprej delali, nigdar ne dosegnemo svojega pravoga namena — **večno srečo**. Zato se potrüdimo i vse tak delajmo, da bo Bogi prijetno. Pravim, služimo najprvle Bogi i za tem se brigajmo za drüge potrebne reči. Mi skažüjemo Bogi čest z molitvijov. Ešče vekšo čest pa skažemo Bogi, če iščemo božo slavo z našim življenjom. Vsako jütro, gda se zbüdimo, sklenimo, da mo zvršavali vsa naša dela po božoj voli. Posvečüjmo ime bože z **lepim vzglednim življenjom**. Naše življenje naj bo čisto i sveto. Vse moramo delati z najvekšov lübeznišov. Bole kak reč, je Bogi prijetna lübezen, ki se kaže v naši djanjaj.

Kak poveličüjejo svetniki v nebesaj našega Očo, tak mremo tüdi mi vsi, ki smo na zemli, z ednim glasom prepevati Bogi na čast. Celi svet bi Ga naj spoznao i vsi bi naj z lepim življenjom hvalili i poveličavali Gospodovo ime. Tüdi prosimo, da bi nam Bog dao dosta misijonarov, da bi oznanüvali reč božo med **pogani**, šteri živejo v tmici i ne poznajo Boga. Molimo, da bi tüdi njim zasvetila svetlost sv. Evangelija i da bi boža reč genola njüva srca. Nadale molimo za **spreobrnjenje grešnikov**, štere je nebeski Oča vzeo za svojo deco, pa so se obrnoli vkraj od Njega, gda so Ga razžalili s smrtnim grehom. Prosimo, da se spokorijo. **Za sv. Mater Cerkev**, šteroj je Kristuš zročo svoj navuk i joj naročo, da ga naj oznanüje vsem lüdem i da jim naj deli miloščo, štero je Kristuš sam zaslužo s smrtjov na križi. Molimo za rimskoga papo, za püšpeke i za vse drüge dühovnike, da bodo z rečmi, lepimi zgledi i dobrimi djanji vodili svoje ovce, to je vernike, i jih včili, kak trbej posvečüvati bože ime.

Potrüdimo se zato, da ne bomo samo z raztresenov molitvijov nego tüdi z milodari, dobrimi djanji, s prijatelskimi opomini, pa z dobrimi listi delali na to, da de celi svet zvišavao bože ime i njemi davao diko i hvalo. Ne pozabimo podpirati naše katoličanske liste v Slovenskoj Krajini. Vsaka krščanska i poštena hiša bi morala meti naročene Novine i Marijin list,

šteriva delata i pišeta za čest božo. Ali žalostno je, da se znajdejo ljudje, šteri segajo po brezverskom listi i ga naročajo. Zgovarjajo se, da nemajo v toj krizi penez za Novine, brezbožni list pa kúpüjejo, v šterom se skriva pod larfov lepih i sladkih reči strup, ki zastrupla srca vnogih. Vsem tistim vela: »Vkráj z brezbožnim listom i nazaj k Novinam i Marijinomi listi!« Djanja naj to pokažejo.

Z velikim poštüvanjom i lübeznostjov izgovarjamo i zvišavajmo sveto Ime. Druga boža zapoved se glasi ravno od toga svetoga Imena: »Tvojega Gospodna Boga Imena zaman gor ne vzemi.«

Če smo dosegamao na to ne pazili, pa od zdaj naprej delajmo bouše.

Pesem v cerkvi.

Lepo spevanje je molitev. Zato je Cerkev že od prvij časov vpelala pri svojih daritvaj med svoje molitve tüdi spevanje. Posebno lepo je bilo pri sv. meši. Lüdje so se ne tiskali po kakšij kotaj, ali stali daleč od oltara vkrej, kak dnesden. Ob delavnij dnevaj (med tjednom) je pri nas pri sv. meši nekam prazno i žalostno. Dühovnik tam naprej pri oltari sam moli svoje mešne molitve, lüdje pa gde odzaja pri dveraj ali okoli stebrov molijo tüdi svoje molitvi. Tak se vidi, kak bi bila vez med dühovnikom in lüdmi verniki pretrgana.

Inda sveta je bilo pri sv. meši inači. Lüdje so stali okoli oltara ali pa pri altari čisto poleg in so préci molili molitvi sküпно i to tiste, kak moli dühovnik. Pri vsakoj sv. meši so večkrat tüdi spevali. V začetki svete meše, kda je šo dühovnik k oltari, so spevali spokorne psalme, šterij ostanek so tiste molitve, štere moli zdaj dühovnik sam pri stubaj s ministrantom. Te so pa spevali vsi prle kak je bio evangelij, med darüvanjom i po sv. obhajili. Pri sv. obhajili so bili vsi tisti, ki so bili navzoči pri sv. meši. Te je ne bio dugi čas pri sv. meši. Tak so naši prvi kristjani lepo združevali molitev i spevanje pri sv. meši.

Kak je pa zdaj v našij cerkvaj? Vküpe se molijo zdaj navadno samo molitve po sv. meši i pri predgi. Popevanje se je po našij krajaj bole občüvalo. Tü mislim na sküпно popevanje, pri šterom »cela cerkev« spevle. Po drugij krajaj Slovenije i v drugij ništernij državaj že niti več toga sküpnoga spevanja ne bilo. Samo na okoroši so spevali, ali kak naši lüdje radi pravijo »cvilili«.

To pa tak vsi znamo, da je dosta lepše tisto spevanje, kda cela cerkev spevle. Do toga spoznanja so prišli tüdi drügi krajaj i so začnoli na vso moč širiti to lüdsko spevanje. Pa kak njim

žmetno to ide. Ljudje so ne navajeni. Vidi se pa, da je cerkvi to važna stvar, zato pa ešče nazaj vpelati ljudsko popevanje.

Mi smo lejko ponosni na to, ka šče mamó i smo občuvali to ljudsko spevanje. I če bi šlo po voli ništérnim našim »organistom«, že davno ne bi meli več toga našega lepoga zaklada. Neštérnim je ne bilo po voli, da je vsa cerkev spevala. Raj bi bili, da bi samo na okoroši »cvillili«. Zato je tudi pri nas začnólo to ljudsko spevanje v cerkvi propadati i so se naše stare lepe pesmi začnóle pozáblati. I če je šče ostalo to spevanje, se lejko zahvalimo samo našemi priprostómi, kmečkómi ljudstvi, ar se je ne štelo odpovedati svojoj staroj i lepoj navadi. (Tü povdarimo, da so bili celo neštérni gospodje iz Preka proti našemi spevanji, ar je tam prek bila druga navada. Zdaj je Cerkev nam dala prov. — Vr.)

Pri nas trbej samo poživiti to ljudsko petje, tiste stare i lepe pesmi se nazaj navčiti i te naj vsakši, štéri ma glas, spevle pri sv. meši. Kak je to lepo. A nesmimo preveč vlečiti pesem, kak majo včasí neštéri to navado. A jako grdo pa je to, da na okoroši začnejo »na juš« hitrej spevati, či ljudje malo bole počasi spevlejo. Te pa nastane takše mešanje pa grožanje, ka človeka vüja bolijo. To je ne lepo.

Naj pride nazaj tisto lepo spevanje v cerkev. Pomali se navčimo tudi mešne molitve na pamet i tak pridejo nazaj tisti stari, lepi časi, da bode vsa cerkev sküпно na glas z dühovnikom molila i bodo vsi lepo spevali i de pri meši biti jako lepo.

Priporočamo dobre knige.

O. Herman Vodenik O. C. R.: Mesec presvetega Srca. 4. zvezek Glasnikove knjižnice. — Izšla je kniga, štère pomenjkanje se je že dolgo čütilo v našem nabožnom slovstvi. Drugi narodi majo obilno knjig, podobnih našim šmarnicam, za gojitev pobožnosti Srca Jezušovoga v meseci juniji. Pri nas je to prvi posküs, i lahko pravimo, jako posrečen. Kniga bo jako dobrodošla zasebnikom, družinam, zavodom, župnijam, cerkvenim organizacijam itd., ar se bo z njenov pomočjov lahko povsod vpelala ino razširila junijska pobožnost. Razdeljena je kniga na 30 dni. Za vsak den ma čtenje v 2 ali 3 točkaj, na konci pa vsaki den zgled. Navuki so vzeti od častenja presv. Srca od Jezüša v olt. Svestvi (posebno primerna za svetek presv. Rešnjoga Tela (Telovo) i njegovo osmino) pa od lübezni i njenih zahtevaj. Za god presv. Srca Jezüšovega je posebno premišlavanje. Posebno pretreslivi so zgledi, ki so većinomá vsi iz naj-novejšega časa, iz preganjanja katoličanov v Mehiki, pa tudi iz naših krajov. Za praktično porabo je na konci še dodana sv. meša, litanije i kratke molitve k presv. Srci Jezüšovomi. Knjiga obsega 176 strani i je tudi na zvünaj okusno i lično opremlena, ma dvobarven naslov in jo krasí slika Srca Jezüšovoga. Stane broširana 15 Din, vezana v celo platno z zlatim napisom 20 Din; po pošti 3 Din več. Naroča se pri: Upravi Glasnjka Srca Jezusovega, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.